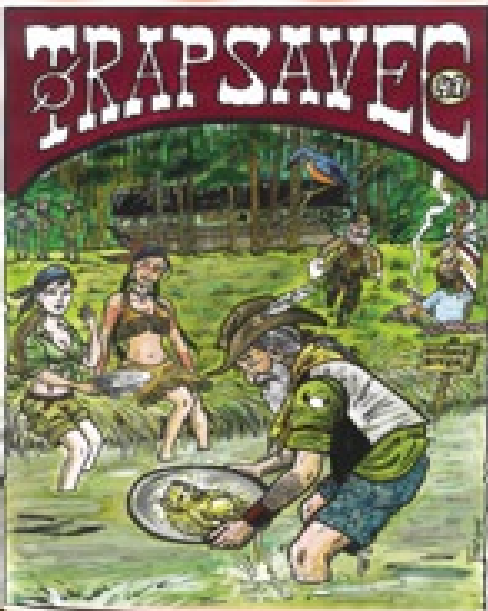

2015

Pád Alamutu

Jan Pohunek - Přebíral

2. místo Próza Oldpsavci

„Budeš čučet,“ usmíval se hrdě Vilda, „ale pamatuj je to naše největší osadní tajemství. Za žádnéjch okolností se to nesmí dostat ven, žádný fotky, nikomu nic ani naznačovat! Jestli to pustíš, tak u nás končíš. Ani nebudeš slavnostně vyloučenej, prostě tě vyrazíme! A to bude teprve začátek.“

„Neboj,“ uklidňoval jsem ho: „Je mi jasný, že kempy tady v Českosasu je nutný nerozkecávat.“

„Jenže Alamut není jen tak vobyčejnej kemp, grýnhorne!“ ohradil se Vilda dotčeně. „Směj na něj jenom ti, kteří jsou nositeli odznaku Vnitřního kruhu!“

Trochu mě tou svou teatrálností a sklonem k formalitám štvál. A to, že mne vytrvale oslovoval „grýnhorne“, i když už jsem se dávno přes hodnosti čekatele, nováčka a zelenáče propracoval do osadního výboru T. O. Rytíři Zadní země, mi taky radost nedělalo. Ale zase to byl činorodý člověk, který držel celý ten náš spolek pohromadě, takže jsem mu dokázal jeho drobné excentrické projevy odpouštět.

„A co je na něm teda tak zvláštního?“ otázal jsem se.

Vilda se rozhlédl, jestli někdo neposlouchá. Na žluté značce z Růžové jsme sice dneska zatím nikoho nepotkali, deštivé podzimní počasí ostatně výletníkům moc nepřálo, ale už jsme dávno překročili hranici Národního parku a mohli jsme tudíž budít podezření.

„Alamut,“ zašeptal Vilda hrdě, „je facka udělená všem ochranářům. Začali jsme ho stavět krátce po zřízení Parku. Ve chvíli, kdy se začaly masivně bourat starý campy. Bylo nám jasné, že se sem bude jezdit furt, ale nechtěli jsme se pořád jen courat po roklích jako ostatní a nemít opravdovej stálej flek. Usmysleli jsme si teda, že si postavíme pořádnou a perfektně utajenou skalní pevnost, po vzoru hradu Alamutu, kterej byl za křížáckejch válek legendárním sídlem tajný mohamedánský sekty asasínů.“

„O tom jsem něco čet,“ přiznal jsem, „vedl je nějakej Stařec z hory, to jsi jako ty?“

„Netřeba zacházet do takovejch detailů! Důležitá je symbolika!“ ohradil se Vilda a dotáhl si bederák, který mu pod panděrem drobet povolil.

„Takže jsme to pojali ve velkym,“ pokračoval, „o zvlášť hnusnejch a deštivejch dnech, kdy ani Sojka zobák nevystrčí, jsme jezdili sem, do skal nad Kamenici, a tady, grýnhorne, tady jsme začali kutat! V pískovci to jde docela snadno. Ostatně, i partyzáni za války to tak dělávali. Do pěti let bylo hotovo!“

„To jste si jako vytesali převis? Nebo nějakou skalní místnost?“

„Nejednu, grýnhorne, nejednu! Alamut je klenot severního trampstva! Je schovanej v jednom z útesů přímo nad řekou. Má dva tajný vchody, dobře zamaskovaný, který střídáme. Žádněj člověk, kterej o Alamutu neví předem, je nevyčenichá! Pak to má ještě komín a jednu šachtici do řeky. Ta ústí pod hladinou ve stropu podemletýho převisu, sypali jsme tamtudy vyrubanej písek, aby nebudil pozornost.“

„Zajímavý. A jak je to teda velký?“ otázal jsem se.

„Tři místnosti. Do nejnižší, kam dáváme batohy a kde máme dřevník, ústí oba vstupy a taky vodní šachtice. Druhá komora je největší a nachází se trošku bokem nad ní, tam jsme vybudovali slavnostní ohniště se sezením. Třetí je zase o kousek vejš a stranou, říkáme jí udírna. Vede skrz ni totiž v rohu komín, tah to má dobrej a podle potřeby se tam dá udit nebo spát v teple. Je to vymakaný. I tam malejma okýnkama, co jsou schovaný mezi voštinama, může jít světlo, když chceš.“

„Fíha,“ přikývl jsem, zatímco jsme odbočovali ze značky do lesa: „To jste si museli docela máknout.“

„Bylo to náročný,“ přikývl Vilda, „ale dělali jsme to rádi! Nejsme zbůhdarma Rytíři Zadní země, tohle je náš kraj a toho se nevzdáme! A ochranáři ať si trhnou nohou, co tady pro tu přírodu udělali? Myslím, že my dokážeme ocenit divokost Zadní země líp, než pitomej turista na naučný stezce. A teď vopatrně a potichu.“

Zvolna jsme se plížili mezi stromy a rozhlíželi se, zda nás někdo nemůže vidět. Netrvalo to ale dlouho. Za chvíli už jsem uslyšel šumět Kamenici a

Vilda odbočil do boční rokličky, která mířila někam k vodě, ale asi deset metrů nad hladinou náhle za zákrutem končila skalní stěnou spadající příkře dolů.

„Ted’ka rychle,“ zašeptal, „tady před ohybem rokle je jeden ze dvou vchodů. Druhej jsme vysekali na protější straně skály, zkontroluju ho až zevnitř. Vtipný je, že tahle spára nevede k žádnýmu převisu, takže když tu někdo ze správy najde vyšlapanej písek, bude si myslet, že sem jenom zabloudil nějak zklamanej pátrač nebo turista, co šel na záchod, prostě tak něco. Ted’ zůstaň stát tady a hlídej, prosim.“

Udělal jsem, jak řekl, opřel se o skálu a nenápadně pokukoval střídavě do lesa, střídavě za roh ke Kamenici. Vilda se zatím skrčil, vecpal se do velké prohlubně mezi voštinami a začal tam cosi kutit. Po minutě se vynořil a v ruce držel kulatý dřevěný dekl, zvenku polepený kameny:

„Je to dobrý, cesta je volná. Můžem dovnitř, ze začátku je to trošku úzký, ale pak budeš čučet. Ovšem pamatuj, jestli to nějaká sketa - a tím nemyslim nutně tebe, prostě kdokoli - prozradí, tak u nás končí!“

Uctivě jsem se sklonil k temnému otvoru směřujícímu do nitra země.

„Máte to tam trošku nějaký zatuchlý,“ začenichal jsem.

„Nechal jsem možná v udírně viset salám, asi se zkazil,“ pokrčil Vilda rameny. „Nebo se ucpal komín listím a nevětrá to, na podzim se to občas stane. Ale jinak je Alamut nádhernej, opravdovej trampskej chrám

k romantickému uctívání českosaský přírody, fakt budeš čučet!“

A vsoukal se do díry. Svůj objemný batoh tlačil před sebou.

Řekl jsem si, že chvilku počkám, až bude v té slibované první místnosti - nechtěl jsem, aby se mi opřel pohorkou do obličeje. Zatím jsem si aspoň vyndal z vrchní kapsy usárny baterku.

„Můžu?!“ zavolal jsem za chvíli.

Odpovědí mi ovšem bylo jen nezřetelené, ozvěnou zkreslené vzdalující se volání.

Zoufalé volání.

„Ajajajajaj!“

Dole v řece znenadání něco šplouchlo. Vyklonil jsem se a přejel pohledem tmavé, studené vody Kamenice.

Chvíli se nic nedělo, ale pak se zpod zatopeného převisu vynořil Vilda. Usilovně plácal rukama do vody a brodil se směrem k protějšímu břehu. Tam ale zrovna jako na potvoru procházela patrola zelených mužíků ze Správy národního parku.

Přemýšlel jsem, jak ho varovat, jenže náš šerif a guru najednou zcela překvapivě vyskočil z řeky, objal nejbližšího ze zkoprnělých činitelů a začal manicky ukazovat na skálu se skrytým campem.

Čučel jsem na to a nechápal.

V tu chvíli jsem zároveň zaslechl supění, které ohlašovalo, že uvnitř Alamutu je ještě někdo další.

Sklonil jsem se tedy a posvítil jsem do díry.

Právoplatný kněz chrámu přírody, rozzuřený medvěd brtník - ve zdejším kraji první od roku 1658 - mi hrdě vyšel naproti.